

ŘÍKALI MU VRAH OD ZÁLIVU. ONA MU ŘÍKALA TATI.

KATE WILEY

DCERA
SÉRIOVÉHO
VRAHA

Zoner
PRESS
KRIMI

Zoner
PRESS
KRIMI

KATE WILEY

**DCERA
SÉRIOVÉHO
VRAHA**

**Zoner
PRESS**

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, firmy, události a příhody jsou
výplodem autorčiny fantazie. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými
či mrtvými, nebo se skutečnými událostmi je čistě náhodná.

The Killer's Daughter

Kate Wiley

Copyright © Ashley MacLennan, 2024

Moral right of the author has been asserted.

Dcera sériového vraha

Kate Wiley

Odpovědná redaktorka: Gabriela Boška

Překlad: Lumír Mikulka

Jazyková korektura: Hedvika Landová

DTP: Lenka Pavlisová

Obálka: Zuzi Maat

Copyright © ZONER, a.s.

Vydání první v roce 2026. Všechna práva vyhrazena.

Zoner Press

Katalogové číslo: ZRK2521

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována ani distribuována
žádným způsobem ani prostředkem, ani reprodukována v databázi či na jiném záznamovém
prostředku či v jiném systému bez výslovného svolení vydavatele s výjimkou zveřejnění krátkých
částí textu pro potřeby recenzí.

Dotazy týkající se distribuce směřujte na:

Zoner Press

ZONER, a.s.

Nové sady 18, 602 00 Brno

tel.: 532 190 883

e-mail: knihy@zoner.cz

www.zonerpress.cz

www.facebook.com/Zonerpress

www.instagram.com/zonerpress_redakce/

ISBN PDF 978-80-7413-712-9

*Pro všechny dívky, které si v knihovně půjčovaly
tlusté knihy o sériových vrahách, když byly ještě příliš mladé.
Tahle je pro vás.*

Ten dům působil strašidelně, už když do něj Margot Phalenová dorazila.

Navzdory jasnému kalifornskému slunci ozařujícím sedlovou střechu vypadalo to místo prázdné, jako by z něj vyprchal veškerý život. To, co z něj dělalo domov, bylo pryč. Zbyly jen šindele a sádrokarton.

Uvnitř se nacházelo místo činu.

Margot seděla ve své bílé Hondě Civic, okénko mírně stažené, aby se dovnitř dostal vánek. Bylo ještě brzy dopoledne, ale horko se sotva dalo vydržet a jí samozřejmě zase nefungovala klimatizace. Auto mělo smysl pro humor, který se většinou točil kolem toho, jak Margot znepríjemňovat život.

Kde je všechn ten svěží, chladný vzduch a mlhy, které jí San Francisco slibovalo? Za šest let, co žila u zálivu, se nedokázala sžít se zdejšími počasím.

Nasadila si zrcadlové sluneční brýle a usrkla si vlažné kávy ze Starbucks. Na příjezdové cestě k domu stály dva černobílé policejní vozy sanfranciské policie a žlutá páska bránila v průchodu obloukovým vstupem, který odděloval cestu od hlavního domu.

Venku nikoho neviděla, což znamenalo, že to hlavní najde uvnitř domu.

Žena v černých kalhotách na jógu a jasně růžových botách proběhla pomalu kolem a snažila se předstírat, že ji nezajímá, co se děje za policejní páskou. Několik sousedů postávalo na koncích svých příjezdových cest a ani se nesnažili skrývat svou zvědavost. Další muž zaléval od chvíle, kdy Margot před deseti minutami zaparkovala, stále stejný keř. Původně chtěla hned po příjezdu vystoupit, ale pozorováním okolí strávila více času, než měla v plánu.

Forest Hill byla jedna z hezčích čtvrtí v San Franciscu. Všechny domy byly zepředu lemovány širokými trávničky a stromy, vše rozvržené jako na skutečném předměstí, na rozdíl od zbytku města, v němž byly viktoriánské domy tak těsně u sebe, že vypadaly jako pestrobarevné knihy v knihovně.

Margot si vzpomněla na Missouri, kde žila jako dospívající holka, a velké trávničky před tamními domy.

Odložila kávu do držáku na nápoje a vydala se v plen bohuť horkého počasí vládoucím venku. Mávla odznakem, prošla předními dveřmi domu, a jakmile se ocitla uvnitř, přepnula do pracovního režimu.

Posunula si sluneční brýle nahoru a svázala dlouhé světle rudé vlasy do drdolu na temeni. Ve vstupní hale se zhluboka nadechla.

Klimatizace zde běžela na plný výkon a tenká vrstva potu na její kůži zchladla. Vůně freonu ve vzduchu schovávala něco jiného, něco lehce zlověstného: pach mědi.

„Detektivka Phalenová?“ Evelyn Yaová se před ní objevila oděná od hlavy k patě v bílém.

Margot byla vysoká, měřila téměř 175 centimetrů, takže většina žen vedle ní působila drobně, ale pro hlavní soudní lékařku se 152 centimetry to platilo obzvlášť. Pod bílou kuklou měla krátké černé vlasy s fialovými konečky, po stranách vyholené. Byla to asi nejneuvěřitelnější šedesátnice, jakou Margot kdy poznala.

Evelyn jí podala pár bílých papírových návleků, které si Margot natáhla na své kotníkové boty na podpatku. Vypadalo to divně, ale postupem času si na to zvykla.

Margot si všimla krvavých skvrn na Evelyniných botách.

„Jak zlé to je?“

„Rozhodně to není hezké,“ odtušila Evelyn a poškrábala se na nose. „Fox už je nahoře.“

Margot ztuhla a vydechla. Dluží Wesu Foxovi pět dolarů, protože ji na místě činu opět předběhl. „Nejdřív mi ukaž, co tu máme. Potřebuju, aby kofein začal fungovat, než se potkám s Wesem.“

„Mám ti vyřídit, že bys měla mít po ruce hotovost,“ poškádlila ji Evelyn.

„To určitě.“

Vešly do konzervativně zařízeného obývacího pokoje, kde ranní světlo dodávalo všem bílým stěnám a nábytku jemnou krémovou barvu. Uprostřed místnosti se vytvořila, jako dokonalý terč v centru bílo-šedého koberce, velká kaluž krve.

„Tohle je místo činu?“ Margot obešla červený kruh a hledala stopy po těle. Nebo v tomto případě spíše po tělech. Nic.

Evelyn ukázala nahoru a Margotin pohled následoval pohyb prstu soudní lékařky. Sádrokartonová deska na stropě byla nafouklá a dělaly se na ní bubliny. Uprostřed se stále leskla široká červená skvrna, ze které padaly v pravidelném rytmu *kap-kapity-kap* kapky na koberec pod ní.

„Aha.“

Výlet nahoru nemůže odkládat. Margot si přesto chtěla nejprve v klidu prohlédnout přízemí. Kolem neviděla žádné krvavé stopy, s výjimkou několika skvrn, které pravděpodobně pocházely od Evelyniných bot, protože byly označené.

Hlavní obytné podlaží bylo prostorné a otevřené, všechno v čistých odstínech bílé a šedé, s minimem nábytku a pouze několika profesionálními černobílými fotografiemi usmívající se rodiny Ramirezových.

Margot se ušklíbala při pohledu na největší rodinný portrét a pocítila slabé, nepřijemné svědění v zátylku.

Vzala si od Evelyn latexové rukavice a zamířila do kuchyně, kde zkontrolovala zásuvky a blok na nože, zda něco není jinde, než by mělo být, ale všechno působilo puntičkářsky uklizené. Ať už vrah použil cokoli, pravděpodobně to nevzal z kuchyně. V tom případě by se jednalo o spontánně spáchané vraždy. Zde to ale vypadalo, že tohle bylo naplánované.

Z kuchyně vedly dveře na zadní dvůr a kryt kolem zámku byl poškozený. Margot přitáhla dveře k sobě a podřepla. Někdo do těchto dveří kopl, a to silně. Dřevo bylo rozštípnuté a viděla na něm slabý otisk boty.

„Hej, vyfotil to někdo?“ zavolala na uniformovaného policistu, který prohledával zadní dvůr.

„Ano, madam.“

Policista měl asi třiadvacet let, takže Margot mu tu „madam“ odpustila. „Dohlédněte, ať s tím nikdo nic neudělá, ano? A podívejte se, jestli tu někde není zaschlé bláto, odkud by mohly pocházet tyhle kousky. Mohly by tam být lepší otisky bot.“

Přikývl.

Margot se vrátila dovnitř, sebrala síly a zamířila nahoru, za tichými hlasy, které navozovaly pocit, jako by vstupovala do pohřebního ústavu. Všichni šeptali a měděný zápach patrný již v přízemí zde byl ještě výraznější.

Nacházelo se tu několik dalších lidí oblečených v bílém – Evelynin tým – a dva uniformovaní policisté pohybující se po patře. V další místnosti jí záblesky světla a zvuk závěrky fotoaparátu napověděly, že policejní fotograf je plně zaměstnán. Zamířila za zvukem, ale sotva dorazila ke dveřím, kdosi z nich vyšel ven a zastoupil jí cestu.

Wes Fox měřil metr devadesát a byl jednou z mála osob, vedle kterých se Margot cítila malá.

„Rád tě tu vidím, Phalenová.“ Mátová vůně jeho žvýkačky byla vítanou úlevou od silného zápachu mědi. Věděla, co se za ním skrývá, aniž to musela vidět.

„Ještě jsem neměla dost kafe, abych to s tebou zvládala, Wesley,“ sdělila svému partnerovi.

„Měla jsi přijít dřív. Přinesl jsem kafe i pro tebe a musel jsem ho dát Evelyn.“

Byl pohledný a byl si toho dobře vědom. Ve dvaačtyřiceti si stále udržoval chlapecký šarm, díky kterému byl neodolatelný pro mladší ženy, což často využíval ve svůj prospěch. Tmavě blond vlasy měl perfektně upravené a hluboké vrásky kolem hnědých očí navozovaly dojem, že se hodně usmívá.

Margot se na něj podívala. Přejížděla pohledem čerstvě vypranou mátově zelenou košili a bezvadné kalhoty a její oči se zastavily, když si všimla malých bílých návrsků, které měl natažené na nohou. V tomhle ohledu byli, pokud šlo o vybroušenost zevnějšku, na stejné úrovni.

Z jakéhosi přízemního důvodu jí díky tomu o něco méně vadilo, že prohrála sázku.

„Vítej na mejdanu.“ Mrkl na ni, než jí uhnul z cesty.

Margot obrátila oči v sloup, když se kolem něj protlačila. Wes působil tak neuvěřitelně sebejistě, že ať udělal cokoli, většina lidí ho vnímala jako namyšleného blbce. Zнала ho už dost dobře na to, aby věděla, že většinu času opravdu namyšleným blbcem byl, ale byl taky sakra dobrý detektiv a bez jakékoli přetvářky milý k těm, na kterých mu záleželo.

V místnosti, do které vešla, byla větší tma než ve zbytku domu. Žaluzie byly zatažené a v horkém prostoru se ve vzduchu vznášely částčky prachu. Stěny byly vymalovány sytou čokoládově hnědou barvou a vyplňovaly je vestavěné knihovny s pečlivě srovnanými hřebety knih. Na jedné stěně visela velká televize, což Margot napovědělo, že se pravděpodobně jedná o obývací pokoj nebo o pokoj, kde sedávala rodina. Televize měla ztlumený zvuk, ale stále na ní běžel kanál s přírodopisnými dokumenty. Pohybující se výjevy na obrazovce vrhaly do místnosti blikající modré světlo, které vyvolávalo falešný dojem, že těla v sobě mají ještě trochu života.

Jedna z obětí spočívala zhroucená v křesle, které působilo těsně pod televizí nepatříčně. Nešlo zrovna o místo, kam byste obvykle umístili těžké kožené křeslo. Než se Margot k tělu přiblížila, prohlédla si okolí a skutečně v koberci uviděla hluboké důlky, které naznačovaly, že křeslo někdo přemístil.

Tělo patřilo muži středního věku. Latinoameričan, pravděpodobně něco kolem pětáctýřiceti. Trošku oplácaný, malé břicho mu přetékal přes lem khaki kalhot. Pokud to Margot dokázala posoudit, byl to typ muže, který dbal na svůj vzhled. Jeho hnědé mokašiny se stále ještě leskly – alespoň tam, kde nebyly od krve.

Tolik krve.

Hlava mu visela na stranu, ústa měl pootevřená a oči obrácené v sloup. Margot se naklonila, aby se podívala zblízka. Tam, kde byla duhovka vidět, už byla mléčně bílá. Jazyk vypadal oteklý. U Margotiny tváře zabzučela moucha a ona ji odehnala. Samozřejmě, že si už našly cestu dovnitř. Nemyslela si, že těla ležela nahoře dost dlouho na to, aby mouchy vylétávaly z nich. Ale bylo horko a mouchy si vždycky našly cestu tam, kde byly nejméně vítané.

Na zemi u mužových nohou ležel revolver, jako by mu vypadl z ruky. Jeho mozek byl rozstříknutý po nedaleké knihovně.

Vypadalo to jako učebnicová sebevražda.

Vypadalo.

Margot obešla neuvěřitelně velkou kaluž krve, až stála za křeslem a ocitla se čelem ke dveřím, kterými vešla. Wes ji sledoval a čekal, co řekne. Byl ve výhodě, protože sem dorazil před ní.

Vzduch byl dusivě teplý a páchl krví. Margot si otřela zpoceně čelo. Před ní stála další tři křesla, v každém z nich leželo tělo. Tři zhroucené ženy – dvě z nich příliš mladé, než aby je bylo možné považovat za ženy; jejich těla už dávno přestala vykazovat známky života, připomínaly odhozené figuríny. Prázdné.

Každá z nich měla na hlavě průhledný plastový pytel, jehož vnitřní strana byla pokrytá silnou vrstvou kondenzované páry. Poslední výdechy těchto žen zůstaly uvězněné stejně jako ony.

Pytle se ale zdály zbytečné, protože Margot poznala, že tyto osoby nezemřely udušením. Všechny tři měly podřezaná hrdla. Jejich oblečení nasáklo krví, která se hromadila u jejich nohou a mísila se s krví muže v křesle.

V průměru obsahuje lidské tělo asi pět litrů krve. Toto množství se liší v závislosti na velikosti daného člověka, ale na podlaze jí mohlo být docela dobře dvacet litrů. Není divu, že prosákla podlahou a stropem.

Ježíši, to je sakra bordel.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Wes a upřeně ji sledoval.

Tuhle Wesovu verzi se naučila oceňovat už na začátku jejich spolupráce, ještě než začala mít ráda skutečného muže pod slupkou kreténa. Když z něho mluvil vyšetřovatel, byl soustředěný a plně se věnoval práci. Byl skvělým partnerem, se kterým se daly probírat různé nápady. Dobře jim to spolu fungovalo.

„Vím, jak to *vypadá*,“ odpověděla a otočila se zpět k mrtvému muži. „Vypadá to, že pan...“

„Předpokládáme, že se jedná o majitele domu, Hectora Ramireze, ale to zatím nebylo potvrzeno. O ostatních si nejsme jisti, ale s největší pravděpodobností se jedná o jeho ženu a děti.“

„Vypadá to, že pan Ramirez zabil ty ženy a pak sebe.“

Wes přikývl. „Jo, tak to opravdu vypadá.“

Dívali se na sebe a ona si nebyla jistá, kdo z nich uhne. Testoval ji? Tohle nebyl její první den. Pracovala u sanfranciské policie na oddělení vražd téměř sedm let.

Nakonec si uvědomila, že Wes nikdy neuhne očima jako první, a povzdechla si. „Samozřejmě, kdyby šlo o vraždu a sebevraždu, pan Ramirez by neměl na tričku skvrny, které odpovídají stříkancům krve žen.“ Margot ukázala na skvrny krve na Hectorově žlutém tričku s límečkem. Kdyby jim podřezal krky, jak naznačoval první pohled na místo činu, neměl by na sobě tyto cákance. I kdyby se postavil před ně, aby jim podřezal krky – což se zdálo jako hloupé počínání – krev, která by vystříkla v prvním proudu, by byla mnohem hustší.

Seděl stále na stejném místě, jako ve chvíli, kdy byly ženy zabity.
Ženy.

Něco, kromě toho, jak bylo místo činu uspořádáno, jí nesedělo.
„Říkal jsi, že si myslíš, že ty oběti jsou jeho žena a děti?“

Wes přikývl. „Jo, ale samozřejmě jsme ještě nesundali ty pytle.
Nemůžeme si být stoprocentně jisti.“

Margot zavrtěla hlavou, než domluvil. Srdce jí bušilo a dýchala
zrychleně.

Portréty v přízemí, které zobrazovaly Ramirezovu rodinu, ne-
ukazovaly Hectora s manželkou a dvěma dcerami.

Děti na nich byly dívka... a chlapec.

Margot se podívala na Wese. „Kde je jejich syn?“

3. ŘÍJNA 1980

Kousek od Petalumy v Kalifornii

Vypadala hubeně.

Pod mohutným kabátem, který měla na sobě, to bylo těžké poznat, ale vyčnívaly z něj vyzáblé nohy, bledé jako svit luny. Ve světle reflektorů jeho vozu vypadaly perlově bílé.

Držela zvednutou ruku se zdviženým palcem, ale když zastavil svého kombíka vedle ní, ruku spustila a zdálo se, že si to rozmyslela. Naklonil se přes sedadlo spolujezdce, stáhl okénko a usmál se na ni.

„Dobrý večer, slečno.“

Vzduch venku byl chladný a dívka se i v kabátu třásla zimou. Když vydechla, viděl kouř u jejích úst.

Hezká holčička.

Měla blond vlasy, ale takové, jakým se podle toho, co slyšel, říká „špinavě blond“, protože jejich odstín hraničí se světle hnědou. Nebyla to jeho obvyklá oblíbená barva, ale dívka měla kulaté tváře a malá, našpučená ústa. Její velké oči ho pozorně sledovaly.

„Ahoj,“ odpověděla. Měla vysoký dětský hlas.

„Kam jedeš?“

Kousala se do vnitřní strany tváře a váhavě se rozhlížela po silnici. „Do Novata?“

„To se mě ptáš?“ Pořád se usmíval. Jeho tvář se nepohnula. Dívka to nakonec nevydržela. Narovнала ramena a zasmála se.

„Ne. Jedu do Novata. Vy taky?“ Kousala si kůžičku u nehtu na palci a čekala na jeho odpověď. Ošklivý zvyk na hezkou dívku.

„Jistě, nastup si.“ Odemkl dveře spolujezdce. Líbilo se mu, jak to udělalo *cvak*.

Do auta s sebou přinesla vůni santalového dřeva, a když vytáhla okénko a uvelebila se, ovinula se kabátem jako peřinkou. „Venku byla strašná zima, jsem ráda, že jste jel kolem.“

„Můžu se zeptat, co tady děláš tak sama?“

Stále si okusovala nehet a chvíli jí trvalo, než jeho otázku zaregistrovala. „To jako já? Kamarádka pořádá malou oslavu a normálně bych si v pátek mohla vzít auto, ale bratr se na poslední chvíli rozhodl, že pojede na ten pitomý fotbalový zápas v Sonomě, tak si ho vzal a nechal mě ve štychu. Pitomá situace.“

„Kolik ti je?“ Sledoval silnici a jeho tón byl stejně klidný a prostý emocí jako jeho jízda. Nebylo se čeho bát.

„Devatenáct.“

Znělo to jako lež, ale nebyl si jistý, jestli si roky přidává, nebo ubírá. Pokud chtěla působit nevinněji, hrála by si na mladší; pokud chtěla, aby si myslel, že je na takové věci zvyklá, chovala by se jako starší. Tak, či onak, nevěřil, že jí je devatenáct.

Jeho pulz se zrychlil a v teplém interiéru auta cítil, jak se mu začíná hromadit pot podél páteře a pod pažemi.

„Jak se jmenujete?“ zeptala se.

Odpověď mu uvízla v krku a přemýšlel o ní, pravděpodobně o vteřinu déle, než bylo třeba. „Ed.“

„Ed.“ Zasmála se sladkým dívčím smíchem, který v něm vyvolal podezření, že jí bude spíš šestnáct nebo sedmnáct. „Jenom Ed?“

Co na tom záleželo? „Ed Finch.“

„Já jsem Laura.“

Usmál se na ni škádlivě. „Jenom Laura?“

Přestala si cucat palec a usmála se. „To jsem si zasloužila. Laura Welshová.“

„To je hezké jméno, Laura Welshová.“

Pokrčila rameny. „Jo, jasně.“

Světlomety vozu ozářily tabuli s nápisem Státní historický park Olompali a Ed cítil, jak se mu vzrušením svírá žaludek.

„Chceš pustit nějakou hudbu?“ zeptal se.

„Jo, jasně.“ Laura se na něj opatrně podívala a pak se naklonila, aby si pohrála s rádiem. Přeskakovala mezi stanicemi, až její pozornost upoutal synkopický rytmus bicích. „Tuhle písničku miluju.“

Úvodní akordy skladby „Tusk“ od Fleetwood Mac zaplnily auto, když míjeli druhou tabuli označující státní park. Laura se zaujetím bubnovala do rytmu, plácala dlaněmi o kolena se zavřenýma očima a zdálo se, že si vůbec nevšimá okolí.

Ed sjel z dálnice a zabočil na šterkovou cestu vedoucí do parku.

Teprve když byla dálnice dávno mimo dohled a jediným světlem kolem nich byly světlomety prořezávající noc, Laura přestala a rozhlédla se kolem.

„Kam jedeme?“

„Zkratka. Dorazíme tam o pár minut dřív.“

Laura se na něj podívala, ve tváři bledá jako stěna. „Do Novata nevede žádná zkratka.“

Ed zastavil na krajnici, zařadil neutrální, pak přešel prstem po mechanismu centrálního zamykání vedle svého lokte. Znovu zaznělo cvaknutí. „Ne. Asi nevede.“

Zkusila kliku dveří. Tahala za ni a zápasila se zámkem, ale po každé, když si myslela, že už dveře otevřela, on zámek zase zacvakl. Rychle a zoufale oddechovala, až zamlžila sklo.

„Nechte mě jít,“ prosila. „Nic neřeknu. Příisahám. Prosím, jen mě nechte vystoupit.“

„To nemůžu, Lauro.“

„Proč?“ Hlas se jí zadrhl, a když se na něj podívala, po tvářích jí stékaly černé šmouhy od řasenky a její bledá kůže zrudla.

„Protože jsem ti řekl své skutečné jméno.“

Než stačila odpovědět, popadl ji za vlasy a praštil její hlavou o palubní desku. Kosti zapraskaly a ona téměř okamžitě ochabla.

Strčil ruku mezi sedadla a vytáhl dlouhý nůž, jehož čepel se chladně zaleskla.

Na zadním sedadle začalo plakat dítě.

Ed ztlumil rádio a píseň Fleetwood Mac utichla. Zvedl nůž k ústům a otočil se k plačícímu dítěti.

„Ššš, ššš, zlato. Tatínek se hned vrátí.“

Nechal motor běžet, vytáhl Lauru z auta a odtáhl ji do lesa.

Dítě uvnitř přestalo plakat.

Margot se protlačila kolem Wese a byla už v polovině schodiště, než ji stačil dohnat.

„Syn?“ Běžel za ní po kobercem pokrytých schodech a ona ho zavedla do reprezentačního obývacího pokoje a ukázala na černobílou rodinnou fotografii na zdi, tutéž, které si všimla při příchodu.

Hector Ramirez – jehož mozek byl nyní rozstříknutý po celé jeho krásné, na míru zhotovené knihovně –, jeho krásná žena, jejich dospívající dcera a...

„Proboha, Margot.“

„Přesně tak.“

Čtvrtým členem rodiny byl nepochybně malý chlapec. Možná devítiletý nebo desetiletý. Tři oběti sedící nahoře naproti Ramirezovi byly všechny ženy a Margot si sice nemohla být jistá bez lékařského posudku, ale vsadila by se, že dvěma mladším bylo přes třináct.

Po žádném desetiletém chlapci nikde ani stopy.

Tady dole, daleko od všeho toho shonu v horním patře, panovalo opět děsivé ticho. Wes stál vedle ní a zíral na portrét, jako by se mohlo něco změnit, jestliže se na něj bude dívat dost dlouho.

Ale nic se nestalo, z fotografie stále hleděl chlapec, jehož tělo nahoře nebylo.

Margotina mysl pracovala na plné obrátky a okamžitě zamířila na nejtemnější dosažitelné místo. Nemohla si pomoci, byla tak naprogramovaná. V její mysli se vynořil Dennis Rader, proslulý jako vrah BTK – *bind, torture, kill* – svázat, mučit, zabít. O Raderovi v průběhu let hodně přemýšlela, takže nebylo překvapivé, že jí tak rychle přišel na mysl.

Rader byl posedlý jedenáctiletou holčičkou jménem Josephine Oterová. Jeho posedlost dosáhla takového stupně, že zavraždil celou její rodinu, aby se k ní dostal. Matku, otce i mladšího bratra. Všichni skončili mrtví.

Co když to někdo udělal i tady?

Bylo nepochybně možné, že se rodina Ramirezových stala obětí hromadné vraždy, při které šlo vrahovi ve skutečnosti o někoho jiného, stejně jako to bylo v případě Oterových.

Margot luskla prsty Wesovým směrem, aby upoutala jeho pozornost. „Možná je ještě v domě.“

I když Wese někdy škádlila, že mu věci dochází trochu pomaleji, viděla na jeho tváři záblesk okamžitého porozumění. Byl koneckonců detektivem na oddělení vražd a strávil s ní dost času, aby jeho myšlenky směřovaly stejně depresivním směrem jako její.

Na cestě do kuchyně zamávala na uniformovaného policistu. „Ramirezovi měli syna, osm až deset let starého, nahoře není. Okamžitě nechte vyhlásit pátrání po pohřešované osobě a pošlete všechny lidi, co máte, prohledat dům a zahradu, rozumíte?“

„Má tenhle dům sklep?“ zeptal se Wes. „Žádných dveří jsem si nevšiml.“

Suterény, alespoň takové, které by si zasloužily to označení, byly v Kalifornii vzácné, ale v modernějších stavbách, jako byla tato, se sem tam daly najít. Mnoho domů bylo vybaveno takzvaným „kalifornským suterénem“, což bylo vlastně jen nadnesené označení

pro úložný prostor, kam se dalo pod zem umístit topení a možná pár krabic, ale nic víc.

Takový druh suterénu měli i v domě, kde vyrůstala Margot.

Ne nadarmo byl její nynější byt v nejvyšším patře budovy, ve které bydlela.

Vstoupila do kuchyně. Navzdory všem výstražným signálům, které se jí ozývaly v hlavě a říkaly, že kdesi v domě je páté tělo, se stále pohybovala pomalými, metodickými kroky, aby v panice nic nepřehlédla.

Už dávno se naučila brát jako fakt, že špatné věci se prostě dějí a že panikaření na tom nic nezmění. To byl jeden z důvodů, proč se stala policistkou; mohla toto poznání alespoň využít a pomáhat lidem, když to nejvíc potřebovali.

Rodinu Ramirezových už zachránit nešlo, ale někdo jim to udělal a bylo na ní zkoncentrovat pozornost, aby toho člověka dostala za mříže.

Vedle ledničky v kuchyni našla úzké dveře, které vypadaly, jako by vedly do komory na košťata nebo do spíže. Byly tak malé a natřené tak nevýraznou barvou, že si jich při prvním průchodu kuchyní ani nevšimla. Otočila skleněnou koulí a otevřela je, napůl očekávající, že najde mop nebo úhledně naskládané krabice cereálií, ale místo toho ji přivítalo zející ústí schodiště, černé a široké, připravené ji pohltnout.

Možná metr od ní visela bílá šňůra a Margot udělala jeden krok směrem k ní. Vzápětí ztuhla.

Sáhla pod sako, vytáhla z pouzdra připnutého k boku služební pistoli a odjistila ji. Zdálo se nemožné, že by po takové době byl v domě ještě někdo, ale nechtěla nic riskovat.

„Sanfranciská policie. Jestli tam dole někdo je, identifikujte se.“ Jasně... Masový vrah číhající ve špinavém suterénu se jen tak vzdá, protože ho o to někdo hezky požádá.

Za pokus to stálo.

Udělala pár kroků dolů a pak zatáhla za bílou šňůru před sebou. Jediná holá žárovka se rozsvítila a zlehka se pohupovala sem a tam. Malý sklep zalévalo tlumené žluté světlo, ale s jejíma očima si pohrávaly stíny, které se zvětšovaly a zmenšovaly, jak se žárovka houpala.

„Wesi, můžeš mě tady dole krýt?“ Věděla, že nemůže být daleko za ní, a vzápětí se skutečně objevil ve dveřích a jeho tělo zakrylo veškeré teplé sluneční světlo přicházející z kuchyně. Ačkoli byla Margot ráda za podporu, okamžitě se cítila jako v pasti a na krku se jí objevily krůpěje potu.

Suterén byl malý, nic než úzká místnost s betonovou podlahou a holými trámy místo stěn. V rohu stála pec a, jak předpověděla, bylo tam vyskládaných několik sloupů z kartonových krabic nadepsaných fixem. „Vánoce“ četla na některých. „Mateovo dětské oblečení“. „Evangelininy výrobky“. Margot se sevřel žaludek. Tyhle krabice představovaly celý život plný událostí, milníků a koníčků. Život, který rodina Ramirezových už nikdy nezažije.

Někdy byla tahle práce fakt na hovno.

„Máš baterku?“ zavolala na Wese. Tma se držela v rozích místnosti vytrvale jako pavučiny.

Wes se otočil a Margot uslyšela jeho tlumený hlas. O chvíli později sešel několik schodů do sklepa a podal jí baterku. Byla to malá, ale bytelná černá svítilna Maglite, jakou by člověk hledal na opasku drsného poldy. Stiskla tlačítko a paprsek světla prořízl temnotu.

Všimla si, že Wes se neobtěžoval vytáhnout zbraň, což bylo buď velmi hloupé, nebo se jí pokoušel naznačit, že je příliš opatrná.

Ať tak, či onak, bylo to amatérské a on se choval spíš arogantně než chytře.

Zasunula malou baterku mezi prsty levé ruky a pak upravila úchop pistole, aby mohla i nadále držet zbraň oběma rukama a ovládat současně s ní i svítilnu.

Rychle prohledala sklep, zkontrolovala prostor za kotlem a ujistila se, že tam nejsou žádné části izolace, které by mohly skrývat

člověka nebo vražednou zbraň. Jediná věc, která nakonec zbývala, byla hromada krabic v rohu. Uvědomila si, že zadržuje dech.

Margot se pomalu přibližovala, protože věděla, že pokud se tam někdo schovává, využije momentu překvapení a shodí krabice na ni.

„Vidíš něco?“ zeptal se Wes. Nešel si sednout ani se nestáhl. Ruku měl položenou na boku, těsně za pouzdrém se zbraní. Poznala postoj člověka připraveného tasit.

Možná nakonec nebyl tak lehkovážný.

„Ne.“

Špičkou boty šťouchla do jedné z krabic, aby vyplašila koholi, kdo se za nimi mohl schovávat, a aby vyzkoušela jejich váhu a zjistila, zda s nimi dokáže pohnout, aniž by musela pustit zbraň nebo baterku.

Neměla štěstí, hromada byla překvapivě těžká.

Uslyšela tlumené vzlykání a okamžitě o metr ustoupila.

„Mateo?“ Ten zvuk byl sotva slyšitelný, ale Margot dokázala rozeznat rozdíl mezi dítětem a dospělým. Tohle nebyl hlas dospělého muže. „Mateo, jsem detektivka Margot Phalenová od sanfranciské policie. Jsem tu, abych ti pomohla.“

Sklonila zbraň, ale nezasunula ji hned do pouzdra. Se jménem to jen zkusila, ale byla by dost mizerná detektivka, kdyby nedokázala odhadnout chlapcovo jméno podle štítků na krabicích.

Ticho opět zaplnilo sklep, ticho tak hlasité, že slyšela, jak jí buší krev v uších, když se snažila zachytit i ten nejslabší zvuk.

Lehké škrábání, jako by se něco dřelo o beton.

„Mateo. Jsem tu se svým partnerem, Wesem Foxem. Můžeš dát ruce před sebe, abych věděla, kde jsi?“

Další dlouhá, vyčerpávající pauza. Wes ten zvuk musel slyšet taky, protože když se na něj podívala, zíral na stejné místo, na které se dívala ona. Nakonec, když to vypadalo, že oba mají halucinace, se ozval velmi tichý hlas: „Kde je moje máma?“

Mateo seděl v jedné z výslechových místností. Nohama nedosáhl na podlahu, a tak jimi pohupoval ve vzduchu a v prstech svíral plechovku coly, kterou mu přinesli.

Na devítiletého kluka byl hodně malý. Měl hubené končetiny a odřené lokty.

Margot se snažila vzpomenout si, jaká byla v jeho věku ona, jenže všechny její staré vzpomínky byly zastřené. Obvykle se snažila na tuhle dobu ve svém životě nemyslet.

Kdysi bývala stejné vyžle jako on.

S Wesem stáli oba v hale a dívali se malým okénkem do výslechové místnosti. Lepší výhled by na něho mohli mít z místnosti na opačné straně zrcadla, ale to jim připadalo jaksi nesprávné a invazivní.

Chlapec měl přes ramena přehozenou šedou deku, zakrývající pyžamo s postavami X-Menů.

Z místa činu se vrátili teprve před pár minutami a Mateo na ně čekal už hodinu. Po vyšetření v nemocnici, kde se ujistili, že nemá žádné skryté zranění, ho odvezli na policejní stanici. Protože při prvotním prošetřování situace kolem Ramirezových nenašli žádné přímé příbuzné, zavolali na sociální úřad.

Neexistoval zákon, který by vyšetřovatelům zakazoval mluvit s Mateem o samotě, zejména proto, že chlapec nebyl zatčen, ale Margot chtěla postupovat opatrně. Celá Mateova rodina byla zavražděna, a i když se zdálo, že hoch to snáší docela dobře, v okamžiku, kdy si uvědomí realitu, bude mu s jejím zvládnutím muset pomoci odborník.

Sama Margot to s dětmi moc neuměla. A co si počít s těmi, jichž se zmocní hysterie poté, co se dozvědí, že jsou sirotky, si nedokázala ani představit.

Opatrně otevřela dveře a spolu s Wesem vešli dovnitř. Zatímco Wes šel do rohu zapnout videokameru, Margot si přitáhla židli naproti Mateovi a posadila se. Brzy měl dorazit někdo ze sociálky. Čím dříve se začnou Matea ptát, co si pamatuje, tím jasnější jeho vzpomínky budou.

Nemohli riskovat další čekání a ztrátu cenných detailů, které by jim mohly pomoci dopadnout vraha jeho rodiny.

A pokud by oním vrahem *byl* jeho otec, Mateo by jim to mohl povědět.

„Mateo, pamatuješ si mě?“ zeptala se vlídně Margot. Uplynula teprve hodina, ale chlapec za tu dobu potkal spoustu nových lidí.

Mateo usrla coly a přikývl. „Detektivka Phalenová.“

Margot se na něj usmála. „A můj partner, detektiv Fox. Ale můžeš mi říkat Margot, jestli chceš. A on je Wes.“ Bude to mnohem snazší, když s ním od začátku naváže přátelský vztah. „Chci ti hned říct, že nejsi v maléru, je to jasné? Ale přesto bych ti chtěla povědět, že máš určitá práva.“ Čtení práv nezletilým, zejména těm, kteří nejsou zatčeni, sice nebylo přímo povinné, ale v tomhle případě nechtěla riskovat, že by Mateovo prohlášení mohlo být později shledáno nepřipustným.

V minulosti už viděla dost právníků používat špinavé triky, aby dostali své mizerné klienty z průsvihu. Ačkoli u každého případu, který vyšetřovala, upřímně věřila, že oběti jsou důležité a zaslouží si spravedlnost, tento případ na ni bude mít vysoké nároky. Tentokrát se hodlala přesně řídit všemi pravidly.

Poté, co Mateovi sdělila jeho práva a ujistila se, že jim rozumí, začala s výsledkem.

„Víš, co se dnes stalo u vás doma?“

Hleděl na svou colu.

Margot na chlapce netlačila, trpělivě čekala a snažila se vyčíst z jeho tváře, co se v něm děje. Na okamžik vypadal rozzlobeně, pak se mu svraštilo obočí a zatvářil se sklesle. Dolní ret se mu chvěl, ale k Margotině překvapení se nerozbrečel.

Vážně tvrdý kluk.

„Jsou mrtví, že jo?“ Podíval se na ni velkýma hnědýma očima, které zářily pod černým obočím. Měly hloubku, díky které vypadal mnohem starší než na svých devět let. Pocítila s tím hochem silnou spřízněnost, a když si to uvědomila, udělalo se jí špatně od žaludku.

„Ano, jsou mrtví,“ přisvědčila prostě, protože mu nechtěla lhát. „Ty máš dvě sestry?“

Zavrtěl hlavou. „Val měla na návštěvě kamarádku, která u nás přespávala.“

Val byla Valentina, starší ze sourozenců Ramirezových. To se jim podařilo zjistit od sousedů, ale totožnost druhé dívky zůstávala záhadou. Dokud se těla neocitla u Evelyn v pitevně, nedokázali ani povědět, která z nich byla Valentina.

„Víš, jak se jmenuje?“

„Emily.“

„Znáš její příjmení?“ zeptal se Wes z rohu. Mateo zřejmě zapomněl, že Wes je v místnosti, protože při zvuku mužského hlasu sebou lehce škubl.

„Potterová, myslím.“

Margot ani nemusela Wese pobídnout. Už byl na cestě ven z místnosti, aby zjistil, zda najdou nějaké záznamy o Emily Potterové a dokážou snad i vyhledat její rodinu. Pro rodiče mrtvé dívky to bude velmi, velmi špatný den. Margot se zhluboka nadechla a myšlenku zahнала. Bylo až příliš snadné ztratit se v úvahách o tom, co si myslí a cítí živí. Jejím úkolem ale bylo pracovat jménem mrtvých.

Emily, Valentina, Hector, Evangeline. Ti byli nyní ve středu jejího zájmu.

„Viděl jsi, co se stalo, Mateo?“

mlčel a ani se nepohnul, až si myslela, že ji možná neslyšel. Když ale Margot otevřela ústa, aby znovu promluvila, chlapec pevně zavřel oči, jako by se snažil zapudit nějakou vzpomínku. Margot čekala.

„Slyšel jsem to,“ zašeptal.

„Slyšel jsi to?“

Plechovka se pod tlakem jeho prstů jemně zkroutila.

Margot složila ruce na stole. „Můžeš mi říct cokoli. Budu ti věřit, i když si třeba myslíš, že to zní děsivě nebo podivně. Můžeš mi to povědět.“

„Já jsem slyšel maminku, jak na někoho křičí.“

„Víš, na koho křičela?“ Musela se ovládnout, aby se nezeptala, jestli Evangeline křičela na Hectora. Nechtěla Mateovi vnuknout myšlenku, že jeho otec je něčím vinen. Takový závěr musel vyplynout pouze z jeho vzpomínek. Bylo by příliš snadné klást mu návodné otázky, ale on by jí pak říkal jen to, o čem by si myslel, že chce detektivka slyšet.

Margot potřebovala pravdu, nikoli lež, která by se jim hodila.

„Myslím, že to byl nějaký muž. Ne táta, někdo jiný. Nevím kdo.“ Podařilo se mu odpovědět na většinu otázek, které by mu vzápětí položila.

„Viděl jsi někoho?“

Mateo zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Slyšel jsi něco, než tvoje matka začala křičet? Něco neobvyklého?“ Vzpomněla si na otisk boty na zadních dveřích domu.

„Ne.“

Tolik k myšlence, že vrah vyrazil dveře a vtrhl do domu. Vzhledem k tomu, jak byla těla uspořádána, však vražda nebyla dílem okamžiku; trvala nějakou dobu. Na této vraždě bylo mnoho věcí, které nedávaly smysl. Vypadalo to, že odpovědi nebudou snadné ani zřejmé.

„Kdy jsi slyšel, že tvá matka začala křičet? Dnes?“

„Včera v noci. Vyděsilo mě to a schoval jsem se.“ Prstem přejel po okraji plechovky od coly. Kůžičky pod jeho nehty vypadaly, jako by je často okusoval. Ona dělávala totéž.

„Byl jsi v posteli?“

Mateo se začervenál a nakonec byl rudý až ke špičkám uší. „Ne.“

„Můžeš mi říct, cos dělal?“

Wes se vrátil do místnosti a usedl na své místo u kamery. Pravděpodobně sdělil Emilyno jméno kolegům, ale nezůstal, aby pomohl s pátráním. Margot doufala, že toto přerušení Matea nevyvede z míry a nezabrání mu, aby jim řekl, co dělal.

Chlapcův pohled se přesunul k Wesovi a pak zpátky k Margot. Neobtěžovala se ohlédnout, aby se podívala, co Wes dělá, ale upřela oči na chlapce a řekla mu: „Wese se nemusíš bát, umí udržet tajemství.“

Mateo shrbil ramena a vydechl. Dostali ho.

„Někdy, když máma s tátou jdou spát, plížím se dolů a vyndávám jim věci z bund.“ Rychle se na ně znovu podíval. „Myslím jako peníze a různé věci. Dělal jsem to, když jsem uslyšel mámu, jak nahoře na někoho křičí. Nejdrív jsem si myslel, že křičí na tátu, ale pak křičel i táta, a když Emily a Valentina začaly ječet...“

Ach jo, zamotávalo se to.

„Ty jsi je slyšel křičet.“

„Ano.“

„Pamatuješ si, kolik bylo hodin?“ zeptal se Wes.

„Po půlnoci?“ Mateův hlas zněl nejistě a Margot nechtěla zakládat celou jejich časovou osu na hochově odhadu. Ale i tak to bylo důležité.

„Co se stalo pak?“

„Pořád křičeli a já se bál, tak jsem se schoval do sklepa. Myslel jsem, že když se stane něco špatného, máma mě najde. Jenže máma nepřišla.“ Sklonil bradu k hrudi a jeho hubená ramena se lehce chvěla.

Margot, která nevěděla, co jiného dělat, mu položila ruku na paži a stiskla. „Jednal jsi chytře. Udělal jsi správnou věc.“ Myslela to

naprosto upřímně. Kdyby Mateo vyšel nahoru, aby se podíval, co se děje, byl by teď také mrtvý.

Přemýšlela však pořád o jeho slovech a snažila se rozhodnout, co byla jen letmá poznámka a co si zaslouží větší pozornost. Výslovně řekl, že maminka by ho přišla hledat, kdyby se stalo něco zlého. Znamenalo to, že Hector by svého syna nehledal? Pokud ano, odehrávalo se za zavřenými dveřmi v této rodině i něco dalšího? Možná něco, co by mohlo naznačovat, že Hector Ramirez byl skutečně vrahem?

Doufala, že jí chlapec pomůže zjistit, zda vrahem byl někdo z jeho rodiny, jenže teď před ní vyvstávaly jen další otázky a nejistota. Mateo řekl, že si myslí, že Evangeline křičela na jakéhosi muže, ale nebyl to Hector. Jenže chlapec byl v té chvíli dole u hlavních dveří. Bylo možné, že slyšel, jak se hádají rodiče, a z nějakého důvodu ten hlas nepoznal.

Nebo tam možná nějaký druhý muž byl.

Ať tak, či onak, neexistovaly žádné snadné ani zřejmé odpovědi. Bolest hlavy, která začala doutnat v zadní části Margotiny lebky, se o něco zhoršila. Než tenhle den skončí, bude z ní bezpochyby migréna.

Než stačila položit další otázku, přerušilo je zaklepání na dveře. Wes otevřel a po krátké tiché diskusi vstoupil do místnosti korpulentní muž. Měl na sobě svetr přes oxfordskou košili a kalhoty tak vyžehlené, že vypadaly, jako by je právě vzal z věšáku v obchodě. Měl hustý černý knír, představující takřka jediné ochlupení na jeho hlavě, kromě kruhu černých chloupků lemujících zadní část lebky.

„Detektivko Phalenová, jmenuji se Richard Jimsen a jsem ze sociálního úřadu. Pokud jste s Mateem skončili, podařilo se nám najít sestřenici jeho matky, která si ho prozatím vezme k sobě.“

Mateo se na Margot tázavě podíval a ji napadlo, jestli se s onou tajemnou sestřenicí matky někdy setkal. Cítila s tím klukem, ale nemohla mu nijak pomoci. Nemohla přece rozložit rozkládací pohovku u sebe v obývacím pokoji a začít se starat o devítiletého kluka.

„Myslím, že prozatím jsme tady skončili.“ Aby dokázali položit Mateovi konkrétnější otázky, budou se muset lépe zorientovat na místě činu. „Ale Mateo, pokud tě něco napadne, zavolej mi, i kdyby to byla nějaká maličkost nebo hloupost. Pokud si na něco vzpome- neš, chci to vědět.“ Posunula mu přes stůl vizitku s číslem svého mobilního telefonu.

Podíval se na ni, jako by nevěděl, co má s tím papírkem dělat, a detektivka si uvědomila, že to je pravděpodobně poprvé, co mu někdo dal vizitku.

Wes tiše hovořil s Jimsenem a zapisoval si pár věcí do malého zápisníku. Oba muži si vyměnili vizitky a poté si podali ruce. Celá jejich interakce trvala necelé tři minuty a než se Margot nadála, byl Mateo Ramirez pryč a ona zůstala v místnosti s Wesem sama.

Wes vypnul videokameru a posadil se na židli naproti ní.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se.

„Myslím si, že tenhle případ je na hovno, a přála bych si, aby ten telefon zvedl Wallace.“ Margot se opřela a upřeně se zadívala na strop pokrytý skvrnami od vody.

„Co si myslíš o tom klukovi?“

Margot se na Wese podívala a snažila se dešifrovat jeho výraz. Nebyla si úplně jistá, kam tím míří, ale věděla, že ta otázka není úplně nevinná. Znala ho dost dlouho na to, aby věděla, že všechno, co řekne, má svůj důvod. Ať už to byla ostrá poznámka, na jejíž formulaci mu stačilo několik slov, nebo otázka jako tato – nesoucí v sobě význam, o němž si nebyla úplně jistá, jestli ho chápe.

„Co si o tom klukovi myslíš ty?“ Jelikož bylo zřejmé, že bojuje s nutkáním mluvit, mohla mu tím dát šanci vyklopit, co má na srdci.

„Nepřipadal ti trochu... divný?“

To byla jedna z těch relativních věcí – divnost dětí. Margot vlastně nevěděla, jak by měly vypadat normální děti, protože podle jejich zkušeností byly všechny trochu bizarní. Sama nikdy nebyla normální dítě, takže jí v jejím referenčním rámci chyběla jakákoli kontrolní skupina pro srovnání.

„Mně připadal v pohodě.“

„Ježíši, Phalenová, já přísahám, že někdo by musel pomalovat stěny pokoje hovnem, aby sis myslela, že se chová divně.“

„Můj práh pro to, co je *divné*, je dost vysoko.“

„To bych řekl.“ A bylo to tam: na zlomek vteřiny se jeho výraz proměnil, a kdyby se na něj v tu chvíli nedívala, přehlédla by to. Na krátký okamžik nahradila v pohledu, který na ni Wes Fox upíral, jeho obvyklou samolibou nadřazenost lítostí.

Lítost.

„Nedělej to,“ povzdechla si.

„Co nemám dělat?“

„To, co právě udělal tvůj obličej, nedělej to.“

Opřel se v křesle. „Hele, zlato, můj obličej je takhle hezký trvale, s tím já nic nenadělám.“ Předstíral, že neví, o čem Margot mluví, a to ji rozčilovalo, ale zároveň jim to ušetřilo diskusi. Možná by měla být vděčná.

Měla by to rozhodně nechat plavat.

Ale stejně ji to trápilo, protože nestála o jeho soucit. Nestála o ničí soucit. Chtěla, aby s ní zacházeli jako s Margot Phalenovou, detektivkou, mizernou kuchařkou, normální sedmatřicetiletou svobodnou ženou.

Dobře, možná to v některých kruzích vzbuzovalo jistý druh lítosti, ale to nebyl důvod, proč se na ni Wes díval, jako by byla štěně, které někdo kopl, a ona to věděla.

V San Franciscu si vytvořila velmi specifický život. Někdy přemýšlela, jestli neměla odejít někam dál, jestli nebylo chybou zůstat tak blízko místa, kde se to stalo. Věděla však, že vzdálenost nehraje roli. Mohla by se přestěhovat třeba do New Yorku, Tampy, nebo dokonce na Nový Zéland, ale bude ji to pronásledovat dál.

Wes obvykle dobře předstíral, že je Margot normální, to se mu muselo nechat.

„Zas takový fešák nejsi,“ odušila nakonec, což znamenalo, že to nechá být.

„A ty jsi hrozná lhářka.“

Margot odfrkla. „Co máš proti tomu klukovi?“

„Za prvé, přijde mi divné, že zůstal celou noc v suterénu, pokud se ty vraždy opravdu staly o půlnoci. Hlídka dostala hlášení, že se něco děje, kolem deváté ráno. My jsme dorazili krátce po desáté, že?“

„Jo.“

„To je *dlouhá* doba na to, aby se schovával ve sklepe. Schovával se tam nejen během vraždy, ale i ve chvíli, kdy jasně slyšel zvuky domem procházejících lidí.“

„Bál se.“

Wes pokrčil rameny, vlastně je jen mírně zvedl. „Možná. A možná ne. A ještě jedna věc: proč nebyl víc zdrcený smrtí celé své rodiny? Prostě tu seděl, jako by byl ve škole v ředitelně, pil colu a odpovídal na tvoje otázky, jako by o nic nešlo. Divné.“

„Chtěl bys, aby křičel, štkal a brečel tak, že by slzy a sopl byly po celém stole?“

„Možná.“

Zhluboka vydechla a za očima ucítila tupou bolest. „Lidé truchlí různými způsoby, Wesi. Ten kluk je pravděpodobně v šoku. Nejsem si jistá, jestli mu někdo řekl, jak se má chovat, když je jediný, kdo přežil hromadnou vraždu.“

Wes bubnoval prsty na kovový stůl a pozorně ji sledoval. „Máš pro něj spoustu dobrých výmluv, ale já si stejně myslím, že jsi to cítila.“

Chvíli mlčela a stále se snažila číst v jeho tváři, aby lépe pochopila, co od ní chce. Margot neměla v úmyslu říkat Wesovi to, co chce slyšet, pokud se to nekrylo s tím, co říct chtěla, ale zároveň měla pocit, že pokud pochopí jeho motivaci, získá převahu. Byl to tvrdý oříšek.

„Souhlasím, že se Mateo nechoval tak, jak bych od dítěte v jeho situaci očekávala. Což znamená, že v tom mohl hrát roli prvek popírání. Neviděl jejich mrtvolu, takže část jeho já si možná nemyslí,

že jsou opravdu mrtví. Je těžké zpracovat ztrátu, pokud plně nevěříš, že ti lidé jsou pryč.“

„Pokud je to tak, je mi opravdu líto drsného procitnutí, které toho kluka za pár dní čeká, až si uvědomí, že jeho máma a táta se už nikdy nevrátí.“

Ozvalo se lehké zaklepání na dveře, načež vstoupila strážnice Libby Hartová, mladá žena s malým obličejem, která se zdála být chronicky neschopná podívat se komukoli přímo do očí. „Detektive Foxi? Našla jsem informace, které jste hledal.“ Vešla do místnosti jen natolik, aby položila na stůl mezi Wese a Margot list papíru.

Na zlomek vteřiny se Libbyin pohled setkal s Wesovým, a když opouštěla místnost, na tvářích se jí objevil výrazný ruměnek.

Margot se podívala na Wese. „Spal jsi s ní?“

„Nevhodné téma pro pracovní diskusi.“

„Spal?“

„Ne. Myslíš, že bych to měl zkusit?“

Margot odfrkla a zvedla papír. „Jsi připravený na setkání s rodinou Emily Potterové?“

5

Vzali si Wesovo auto.

Potterovi bydleli ve viktoriánském domě, jehož exteriér byl natřený odstíny mátové a jasně žluté. Wes musel dvakrát objet blok, než našel místo na zaparkování. Margot během té doby hledala Emily na internetu a našla její profily na facebooku a instagramu. Vše, co Margot vypátrala, jí nabízelo pohled na veselou dospívající dívku s tmavými vlasy a opálenou pletí.

Na fotkách s Valentinou, která se vedle Emily objevovala opakovaně, mohly být obě snadno považovány za sestry.

Nebylo nemožné si představit, že vrah, který věděl, že Ramirezovi mají dvě děti, mohl být zmatený a zabít Emily místo Matea. Lajdácké, ale uvěřitelné.

Emily i Valentina byly krásné dívky, které se usmívaly a posílaly polibky do kamery, pózovaly s našpulenými rty nebo používaly legrační filtry, díky nimž vypadaly jako štěňátka. Dívat se na videa, na kterých se smály, bylo nad Margotiny síly.

Technologie byla někdy skvělá věc, ale často měla nepředvídatelný vedlejší účinek. Oběti vypadaly stále až příliš živé.

Nepotřebovala cítit soucit s těmito dívkami nebo narůstající blízkost. Potřebovala jen zjistit, kdo je zabil. Což právě v tuto chvíli znamenalo, že ona a Wes měli nepříjemný úkol informovat Emilyiny rodiče, že jejich dcera je s největší pravděpodobností mrtvá.

Venku bylo stejně horko jako ráno, ne-li ještě hůř. Margot litovala, že si oblékla sako, protože pot způsobil, že saténová podšívka se jí lepila na kůži jako plastová fólie.

Sundala si sluneční brýle a zavěsila je do výstřihu svého jednoduchého bílého trička. Když šli od auta k domu, Wes, jako vždy gentleman, ji nechal jít první, což také znamenalo, že to bude ona, kdo Potterovým sdělí onu zprávu.

Margot zazvonila na zvonek a čekala. Srdce jí bušilo.

Tahle část nikdy nebyla snadná.

Dveře se otevřely a objevila se hezká baculatá žena s černými vlasy s šedivými prameny a černými brýlemi s tlustými obroučkami.

„Dobrý den?“

„Paní Potterová?“

„Ano?“ Žena k nim byla oprávněně podezíravá. Margot si všimla, jak si otírá dlaně o džíny a neustále těká pohledem z Margot na Wese, nejistá, komu z nich má věnovat větší pozornost.

Margot si odhrnula přední část saka a odepnula si odznak, aby ho ženě ukázala. Paní Potterová se nespokojila s letmým pohledem, vzala si ho blíž k očím a několikrát se na Margot s nedůvěrou podívala.

„Jsem detektivka Margot Phalenová, tohle je můj partner, detektiv Wes Fox.“ Margot se zhluboka nadechla a ten okamžik stačil paní Potterové, aby si dala dohromady, co se děje.

„Kde je Emily?“ zeptala se a položila si ruku na hrud', kde sevřela zlatý křížek zavěšený na krku.

„Madam, byla vaše dcera včera v noci u rodiny Ramirezových? Víme, že byla blízká přítelkyně Valentiny Ramirezové.“

Paní Potterová přikývla, ale z tváře jí zmizela veškerá barva. Začalo jí to docházet. Nepochybně si kladla otázku, proč jsou dva policisté – navíc detektivové – v neděli odpoledne u jejích dveří. Nepochybně se v duchu sama sebe ptala, jak dlouho už jí dcera neposlala zprávu, a pravděpodobně přemýšlela, jaká byla poslední slova, která jí Emily řekla. Na ta bude dlouho vzpomínat.

Možná se také v duchu sama sebe ptala, proč Margot používá minulý čas.

„Emily tam šla včera večer. Měly společný projekt, tak chtěly strávit víkend spolu.“

„Paní Potterová,“ promluvil Wes, „je váš manžel doma?“

Zamrkala a pomalu vstřebávala jeho slova, přidávala je k čarodějnému lektvaru špatných zpráv, který v ní bublal. Nechala je ve dveřích a vrátila se do domu. „Petere? Petere, jsou tu dva policisté.“

O chvíli později oznámily kroky z horního patra příchod ne zcela šťastně pojmenovaného Petera Pottera. Byl nejméně o třicet centimetrů vyšší než jeho žena a měl pískově blond vlasy, které mu již začaly u spánků řídnout. Byl to pohledný muž a Margot v jeho tváři našla mnoho Emilyných rysů.

„Dobrý den.“

Margot znovu představila sebe a Wese a pak se zeptala: „Můžeme jít dál, pane Pottere?“

Nečekali, až jim pán domu dá svolení. Bylo snazší mluvit s oběma Potterovými najednou, než vše opakovat, zatímco jeden z rodičů už nebude k utišení.

„Ale samozřejmě. Jean, nabídla jsi jim něco k pití? Venku je horko. Pojdte dál, pojdte dál.“ Peter jim pokynul a zavedl je do obývacího pokoje v přední části domu. Jejich dům byl plný věcí, ale působil útulně a přívětivě. Stěny byly vymalovány světlými odstíny a visela na nich originální umělecká díla. Margot poznala několik plakátů klasických filmů, ale ostatní dekorace tvořily černobílé tisky nebo pestré moderní obrazy, které vypadaly, jako by je namalovalo velmi talentované batole. Knihovny lemovaly

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dcera sériového vraha.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.